

Μελωδίες από γυαλί

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Πέτρος ένιωθε πολύ άβολα μ' αυτά τα καινούρια ρούχα που του είχε αγοράσει η μητέρα του. Τα κουμπιά του πουκάμισου ένιωθε να τον πιέζουν, το σακάκι τού φαινόταν βαρύ, άσε το μαύρο το παντελόνι που σε συνδυασμό με αυτή τη δερμάτινη ζώνη τον έσφιγγαν στην κοιλιά. Αλλά η μαμά του τον είχε

«...έστη, θα φορέσεις τα καλά σου».

Μπήκε στο αμάξι και κάθισε στη

θέση του συνοδηγού λίγο νευριασμένος. Προσπάθησε να ξεχαστεί στη διαδρομή, κοιτώντας τα γυμνά δέντρα και παρατηρώντας τις διάφορες μορφές που έπαιρναν τα κλαδιά τους στο φύσημα του αέρα. Φέτος το κρύο του Γενάρη του φαινόταν πιο τσουχτερό από ποτέ.

Έφτασε στο σπίτι του φίλου του. Όλοι οι συμμαθητές του ήταν ήδη εκεί. Σε διάφορα σημεία του σπιτιού είχαν κρεμασμένα μπαλόνια, ο μπουφές γεμάτος λιχουδιές, το γραφείο κάτι έκρυβε κάτω από ένα λουλουδάτο τραπεζομάντιλο και το τραπέζι γεμάτο δώρα. Έδωσε κι αυτός το δώρο του στον εορτάζοντα,

παίξανε διάφορα παιχνίδια, κόψανε την τούρτα και, καθώς απολαμβάνανε τις πρώτες μπουκιές του σοκολατένιου γλυκού, η μαμά του Ανέστη κατευθύνθηκε προς το κέντρο του σαλονιού και ανακοίνωσε στην ομήγυρη: «Και τώρα ένα

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε ένας βιολιστής, ο

οποίος, όπως έμαθε αργότερα ο Πέτρος, ήταν ο θείος του Ανέστη και άρχισε να παίζει τη «**Λίμνη των κύκνων**» του **Τσαϊκόφσκι**. Ο Πέτρος χασμουρήθηκε. Του φαινόταν τόσο βαρετή η κλασική μουσική. «Σε πάρτι ήρθαμε, όχι στο μέγαρο», σκέφτηκε βαριεστημένος.

%Gyalines_melodies%

Εκεί όμως που δεν το περίμενε κανείς, ο βιολιστής σταμάτησε να παίζει και τράβηξε απότομα το λουλουδάτο τραπεζομάντιλο από το γραφείο. Εμφανίστηκαν γύρω στα σαράντα στρόγγυλα γυάλινα ποτήρια, κάποια μεγάλα κάποια πιο μικρά, όλα όμως σε σειρά – το ένα δίπλα ή μπροστά από τ' άλλο. Ο Πέτρος παρατήρησε ότι όλα τα ποτήρια είχαν μέσα νερό, άλλα πολύ, άλλα λίγο, άλλα ελάχιστο. Κανένα όμως δεν ήταν τελείως άδειο. Ο μουσικός έβρεξε λίγο τα δάχτυλά του και άρχισε να τα γλιστράει επιδέξια στα χείλη του εσωτερικού των ποτηριών. Ένας απόκοσμος ήχος ακούστηκε, που τα παιδιά δεν είχαν ξανακούσει· σαν να τραγουδούσαν ψιλές μελωδικές φωνούλες. Τα χέρια του μουσικού πήγαιναν από ποτήρι σε ποτήρι πολύ γρήγορα. Και τότε ο Πέτρος κατάλαβε. Ο οργανοπαίχτης έπαιζε τη «**Λίμνη των κύκνων**» πάλι, αλλά όχι με το βιολί του τώρα αλλά με τα ποτήρια! Όπως ο πιανίστας που παίζει πολλά πλήκτρα για να ακουστεί η μελωδία, έτσι κι εδώ κάθε ποτήρι αντιστοιχούσε σε ένα πλήκτρο, σε μια νότα! Ο μικρός είχε ενθουσιαστεί.

Η μουσική τελείωσε και τα παιδιά χειροκρότησαν ενθουσιασμένα. Ο μουσικός υποκλίθηκε. Ο Πέτρος πήγε αμέσως δίπλα του και τον ρώτησε :

- Πώς παίζετε τόσο όμορφα; Πώς γίνεται να βγάζουν τόσο ωραίο ήχο τα ποτήρια;
- Θέλει πολλή εξάσκηση, απάντησε χαμογελαστός ο οργανοπαίχτης. Αλλά το αποτέλεσμα είναι συναρπαστικό, δε νομίζεις; Κάθε ποτήρι βλέπεις έχει

το καθένα αντιστοιχεί σε μια ποτήρια με τη σωστή σειρά,

δημιουργείς μια μελωδία. Ο ήχος

αυτός που δημιουργείται θυμίζει λίγο την άρπα, γι' αυτό και ο συνδυασμός αυτών των μελωδικών ποτηριών ονομάζεται και «γυάλινη άρπα». Προσπάθησε να παίξεις κι εσύ, μη ντρέπεσαι. Απλά, βρέξε τα δάχτυλα σου πρώτα, για να είναι υγρά.

Ο Πέτρος δοκίμασε αρκετή ώρα και στο τέλος κατάφερε να βγάλει αυτόν τον ήχο που του άρεσε τόσο. Ο μουσικός του χαμογέλασε με νόημα.

Στον δρόμο για το σπίτι ο Πέτρος σκεφτόταν συνέχεια τον μουσικό και τη γυάλινη άρπα του. Στο μυαλό του γυρνούσαν συνέχεια οι μελωδίες και οι ήχοι των ποτηριών. Και αναρωτιόταν: «Τα ποτήρια μπορούν να βγάλουν τόσο όμορφο ήχο. Άραγε μπορούν κι άλλα απλά αντικείμενα να βγάλουν τέτοιες μελωδίες; Αν συνδυάσουμε διάφορους καθημερινούς ήχους μεταξύ τους, μπορούμε να φτιάξουμε ένα μουσικό κομμάτι;»

Τέτοιες απορίες είχε ο πρωταγωνιστής μας. Αυτές θα τις απαντήσουμε στην επόμενη ιστορία μας. Στο μεταξύ μπορείς να ακούσεις ένα ακόμα γνωστό κομμάτι της κλασικής μουσικής παιγμένο από την «γυάλινη άρπα», το «**Für Elise**» του **Μπετόβεν**.

Αλέξανδρος Σαββόπουλος